

שיעורי חינוך

מראש הישיבה שליט"א

עצות פרקטיות והדרכה להורים, מלמדים, מחנכים ומחנכות

שנת תשפ"ג

גליון ט"ז

שיעורי חינוך

יום חמישי פרשת ויחי התשפ"ג - קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

• מחנך טוב

מי יודע את מי הוא ימצא?

כשהילדים באים הביתה והם מספרים את הספורים שלהם, ולהורים אין את הסבלנות להקשיב להם, או כשהמלמד או המורה מחכים שפבר יגיע הצהרונים, גמרתו ללמד, אני עף מפה, אין לי פבר כוח', אז יצטרך הילד לחפש אנשים אחרים שיקשיבו לו, ומי יודע את מי הוא ימצא? שהשם ישמר.

מרויחים שני דברים חשובים

אבל אם המלמד מקשיב, או המורה מקשיבה, או האבא והאמא מקשיבים, המלומים בהסעה מקשיבים, אז יש לילד עם מי לשוחח מהדברים שלו, ומרויחים בזה שני דברים חשובים: אחד, לפעמים כשהילד מספר על החדשות שומעים משהו לא טוב, אפשר לדווח על כך למלמד או למורה, או למנהל ולמנהלת, ובהזדמנות הבאה הם ישחילו בתוך שעות, שפבר וכך לא עושים, וכך לא מדברים, ולשם לא מסתכלים.

שנית, אם הילד רואה שאמה מקשיב לו, הוא יקשיב לה.

מכרחים להתעניין

מחנכת מכרחה להתעניין בתלמידות שלה; אם רואים שתלמידה באה עם לבוש קצת משונה, לא פרגיל, שואלים אותה: "הכל טוב?" "הכל בסדר?" ואם רואים שהילדה מפנמת, והיא לא מדברת היום, שואלים אותה: "משהו מציק לך?" ואם היא עונה: "לא", שואלים אותה: "אולי את רוצה לספר את זה למישהו אחר?" ואם היא עדין עונה: "לא!" אפשר לחכות יום, אולי זה רק דבר קטן שמציק לה.

ילד צריך לראות שמישו מתעניין בו, מישו חושב ממנו, דואג לו, מקשיב לו.

אם רואים ילד שבוכה מחוץ לפתח במסדרון, בדרך כלל חושבים המלמד והמורה: 'אני יש לי את הפתח שלי, יש לי

לי שלאחרונה הוא משוחח עם המלמד שלו בשעת ארוחת בקר וארוחת הצהרונים, המלמד שואל אותו על הגיטרה שאמא שלו קנתה לו, (אני לא יודע אם הוא בכלל יודע לנגן על זה, יכול להיות שהוא רק משפשף על זה...) על המשאית והמכונית שלו, והילד שלי אומר לי: אני מאוד אוהב את המלמד שלי, כי המלמד שלי מדבר אתי על הדברים שלי".

מאוד נהניתי לשמע דרישת שלום יפה כל כך על מלמד.

לא מעניין אותי מרדפים

יש לי עוד ספור יפה לספר, הספור הוא עלי... אתמול הגיעו הילדים שלי הביתה והם מספרים לי שהיתה גנבה במנהטון, והגנבים ברחו, והמשטרה דלקה אחריהם עד ויליאמסבורג, והגנבים נתקעו ברכבם ברחוב שעל יד הישיבה, הם יצאו מהרכב, והתחילו לברוח עם אקדחים בידיהם, אחד מהגנבים נכנס בריצה לבית מול הישיבה כדי להתחבא, בדיוק פתחה אשה את הדלת והיא נבהלה מאוד כשראתה מולה גוי עם אקדח ביד, הילדים שלי ספרו לי בדיוק כמה אקדחים פבר מצאו, ושעדין חסר אקדח אחד...

כשהייתי ילד עוד עניין אותי ספור כזה, הייתי יכול לחיות מספור כזה של מרדפים, אמבולנסים, סירנות, הייתי מדבר על זה עם כל מי שפגשתי, היום פבר לא מעניין אותי הדברים האלו, אבל חשבתי לעצמי, שאם אני יגיד לילדים שלי: "אתה יכול לשתק?! לא מעניין אותי היום ספורים של הצלה, לא מעניין אותי מרדפים, לא מעניין אותי כל הספורים האלו", אז הוא יהיה חיב למצא מישו מחוץ לבית הפנסת, אחד שמסתובב בשעת התפלה בחוץ, שהוא פו יקשיב לו, ואחר כך הוא פבר ירצה להיות כמוהו.

בעזרת השם יתברך אנו מביאים בפניכם שיעור חדש שנמסר למחנכים בקרית ברסלב - ליבערטי יע"א על ידי ראש הישיבה שליט"א ביום חמישי פרשת ויחי התשפ"ג.

ראש הישיבה התחיל: אתמול מסרתי שיחה בענין חנוכה בויליאמסבורג ואני לא יודע אם הכניסו את זה פבר ל"קול ברסלב", ולכן אחר על מה שדברתי אתמול.

בעוד מאה שנה...

אמא שלי תחי' ראתה פעם במשרד של בית חנוכה פתק מאוד יפה תלוי על הקיר, זה נכנס לה מאד בעצמות, ותמיד היא אומרת לי: "תגיד את זה למחנכים ולמחנכות במסודות שלך", הפתק נכתב באנגלית ואתרגם אותו, כתוב כך: "בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע איזה בגד לבשת; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע באיזה רכב נהגת; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע איזה בית היה לה; בעוד מאה שנה אף אחד לא ידע עם איזה מגפים הלכת, בעוד מאה שנה יזכרו רק דבר אחד: מה היתה המשמעות שלך בחיים של ילד יהודי, ומה שהוספת לחיים של ילד!"

זה גם תפס אותי חזק מאוד, כי כשמתבוננים רואים, מי זוכר את האנשים שלפני מאה שנה? מי זוכר את הבתים של לפני מאה שנה? לא זוכרים כלום, לא יודעים אפילו מהאנשים שנפטרו לפני שנתים. את מה פו זוכרים? זוכרים מלמדים, מחנכים או מחנכות שלקחו את ילדי ישראל והפихו בהם רוח חיים, השקיעו בהם רגש, גרמו שירגישו טוב ונעים; מלמד או מורה שהקשיבו לילד, נתנו חינה לילד.

דרישת שלום חמה על המלמד

אבא של ילד ספר לי קדם: "הילד שלי חוזר מהתלמוד תורה והוא מספר

• מחנך טוב

היתה הילדה שלה. כי חכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין ט:): "כל המלמד בן חברו תורה כאלו ילדו", בפשטות מפרשים את זה כמחמאה, תרגיש טוב עם זה, שאתה חצי אבא, וכשהילד יתחתן הוא גם יקרא לך לחתנה, כי אתה שתף כלשהו בחתן. מוהרא"ש אומר על זה משהו אחר, מוהרא"ש אומר: זו מחיבות; אומרים למלמד: "תשמר על רגשותיו של הילד כמו שהיית שומר על הילד שלך; כשאתה לומד עם תלמיד, תחשב: 'כאלו ילדו'."

אם הילד 'שלי' היה מגיע מאחר לתלמוד תורה, כשהילד 'שלי' לא אכל היום בבית, לא הייתי חושב עכשו על הפללים של התלמוד תורה, שצריכים לבוא בזמן, וצריכים לאכל בבית, ואם לא... הייתי מבין אותו שאתמול היה לו חתנה, או שקרה משהו אתמול בבית, שהוא לא יכל להרדם ורק בשעה חמש לפנות בקר הוא נרדם; הייתי מבין אותו שהוא רץ לתלמוד תורה ברגע האחרון עם הנשמה ביד, ושכח לאכל בבית, והייתי אומר לו: "צא מהפתה, תכין לך לחם, תאכל ותפנס בחזרה", אותו דבר אני יעשה עם התלמידים שלי שהם גם הילדים שלי.

מה יקרה אם הילד יצא מהפתה ויפסיד עשר דקות בשביל לאכל ארוחת בקר? דבר אחר; הוא יראה שיש לו מלמד שדואג לו כמו לבו שלו.

■ ההמשך יבוא אי"ה בשבוע הבא

אני כן מחפש שיהיה מענין לילדים שלי, ואני אומר להם: "אתה רואה את הצפור הזאת? הראש של הצפור היא כמו יו"ד, כל הגוף שלה הוא כמו וא", ושני הכנפים הם כמו פעמים ה"א, ביחד זה שם השם הוי"ה", כך כתוב בזהר הקדוש, והילדים אומרים לי: "אבא תסתכל, הנה שעו, זה הונדה פילוט, וזה הונדה אודיסי, וזה לינקולן". ואני עונה להם: "באמת! תבקש מהשם יתברך שיהיה לך את זה!" מכרחים להתענין בדברים הילדותיים.

המפיון היפה...

אצל הבנות יש משחק שמחליפים מפיונים, (אלו שמקנחים בהם את האף) הייתי רוצה לומר לבת שלי: "קחי את כל המפיונים ושימי אותם בפח, ותכנסי כבר למטה לישון!" אבל אם אני יעשה כך, היא תצטרך לחפש מישהו אחר כדי להראות לו את האסף, ולכן אני אומר לה: "תראי לי אני רוצה לראות איזה הכי יפה? את זה את הכי אוהבת, אז תחליפי לעוד כאלה..." אני מכרח לעשות את עצמי כאלו אני מאוד מתענין בזה, והבת שלי כל כך מחכה מתי אבא יבוא כבר הביתה, והיא הולכת לספר לי מהעולם שלה.

אצל הבנים יש משחק של 'פרטיסי בקור', אצלם זה שמחה גדולה אם הם ראו ביום אחד שלוש אמבולנסים טסים עם אורות וסירנות... ואני מקשיב להם בהתענינות, ואחר כך הם יקשיבו לי.

זה הילד 'שלי'

זה לא מספיק שמחנכת מוסרת את הלמוד כגון פרקי אבות, חשבון, כתיבה, צריך גם שהילדה תענין אותה כמו שהיא

את הילדים שלי, להם אני דואג, ולא מענין אותי ילדים אחרים מפתות אחרות, אבל זה לא נכון; אם רואים ילד בוכה, או ילד שמרביץ למישהו, או ילד שמביש את השני, צריכים לעצור ולשאל: "מה הולך כאן? אי אפשר להרביץ, השם יתברך לא מרשה להרביץ", ואם הילדים מתחילים לצעק: "הוא עשה לי ככה", "והוא עשה לי ככה", צריכים לראות מה אפשר לעשות, אומרים לילד: "בוא נראה מה אפשר לעשות, בוא נלך למלמד שלך", "בואי נלך למונה שלך", "אתה לא צריך לבכות אני ישמר עליך".

כשמלמד נכנס לפתה וכל הילדים רצים לקראתו לספר לו ספור שקרה עם מכונית, או המורה נכנסת לפתה והתלמידות מדברות על תיק חדש וארנק חדש, צריכים להקשיב בסבלנות, אפילו שבאמת זה לא מענין אותי.

שעו, הונדה פילוט, הונדה אודיסי, לינקולן

כשאני הולך בשבת עם הילדים לבית הכנסת, הם רק רוצים לראות את כל השמות של הרכבים, יש להם כזה משחק, מי יכול לנחש מרחוק על הרכב שמתקרב איזה סוג זה, אני אפילו לא יודע איפה כתוב השם של הרכב, אני מקנה שאני לא נקרא בטלן... אבל אני רוצה לדבר אתם מהשם יתברך, אני רוצה להראות להם את השמים, את העננים, את הצפורים, את העצים, אבל אני לא רוצה לעשות את זה בצורה טפשית, אני לא רוצה לאבד אותם. אברהם אחד ספר לי: "לא היה לי אף פעם קשר עם אבא שלי, רק פעם אחת בשבוע, בשבת בדרך לבית הכנסת, אז הוא היה אומר לי פלפולים בדרך הלוך, ועוד פעם בדרך חזר, שום דבר לא מעבר..."

• בטחון עצמי בילדים

בגמרא? כי אני רוצה שהם יענו, ישנם בחורים בריאים שהם תמיד עונים מה שהם חושבים, זה לא אומר שהם יודעים ללמד, לפעמים הם עונים סתם שטויות, אבל הם בריאים, ויש בחורים שיושבים בשקט ולא מתעזבים אף פעם, הם מפקדים מהצל של עצמם.

אני לא מסגל!

השבוע היה לי ספור עם בחור שמבחוץ הוא נראה בטוח בעצמו, אבל בפנים מסכן הוא כל כך שבור, ואין לו שום בטחון עצמי, אני שואל אותו: "איפה אתה מתפלל בשבת?" והוא אומר לי באיזה בית כנסת, ואני אומר לו: "אה, <<<

חוזק לבית הירודי

מאת ראש הישיבה שלי"א

מפחד מהצל של עצמו

נבראו

אפשר לראות אנשים שנכנסים לשמחות כשהם הולכים בצד על יד הקיר, הם לא מסגלים להפנס ישר באמצע האולם, זו תוצאה של אדם שחסר לו בטחון עצמי, האדם הזה מלא במחשבות: 'כן צריכים אותי, לא צריכים אותי, כן מסתגלים עלי, לא מסתגלים עלי'. יש בחורים שאוהבים ללבש קפוצ'ון, כדי שיוכלו להתחבא בתוך הסוודר, בזה הוא מרגיש בטוח בעצמו, כי אף אחד לא יכול לראות אותו...

ולכן כשאני מוסר את השעור אני כל הזמן שואל את הבחורים: "מי יכול לחשב מה הפרוש

אני מוסר כל יום שעור גמרא לבחורים (השעור לא מקלט, זה מיועד לבחורי הישיבה בלבד), כל העבודה שלי בשעת השעור היא להחדיר בהם 'בטחון עצמי', עוד יותר מהגמרא. כי כן אדם שאין לו בטחון עצמי, החיים שלו מאוד קשים, הוא לא יכול לחיות, הוא לא יכול למצא עבודה, הוא לא יכול לזכות לשלום בית, האדם הזה מלא ברגשי נחיתות, הוא לא מדבר עם השכנים שלו, עם המשפחה שלו, הוא לא יוצא מהקונקרטה שלו, הוא מזדמן שקלם מסתגלים עליו וחושבים ממנו, הוא בונה בראש שלו בגינים, הוא ממציא ספורים שלא היו ולא

• כל המלמדים ישבו בגן עדן

הילדות לומדות את ההלכות מאוד מאוד ברור. הראש ישיבה פנה למלמד: "הרי גם אתה מלמד, דע לך שאתה תזכה לכל הברכות של יוסף הצדיק".

בטלן?

אצל העולם מלמד הוא בטלן, ולא רק אצל העולם. אלא המלמדים עצמם מחשיבים את עצמם לבטלנים. קבלתי מכתב ממלמד, הוא כותב לי שהוא מלמד בכתה ט' באחד המוסדות בבורו פארק (אני לא רוצה להגיד את שם המוסד) וכך הוא כותב: "אני מאוין לשעורים, אני מנסה להכניס בילדים את כל הדברים הטובים, התלמידים שלי הם טובים, אבל אם היו נותנים להם את הבחירה אם הם רוצים להיות יהודים או גויים, היו כלם בורחים... אף אחד לא רוצה להיות יהודי, כל דבר הוא לחץ, 'אוי מגיעה שבת', 'אוי מגיע חג', והוא מתחנן: 'תכתבו לי איזו התחזקות, מה עושים עם בחורים בכתה ט' שאף אחד לא רוצה להיות יהודי?'"

התרוץ הוא, אם המלמדים מסתכלים על עצמם כבטלנים, הוא פשוט נכנס לפתה כי הוא צריך לשלם את השכירות שלו, והכל רק מהיכי תיתי; הוא צובט את הילדים, הוא מרביץ לילדים, הוא צועק על הילדים, הוא לא מכניס בילדים אהבה לתורה, הוא לא מכניס בילדים אהבה אל השם יתברך, הוא לא מספר להם ספורי צדיקים, או גדלים ילדים שלא מענינים ביהדות השם ישמרנו.

כל המלמדים ישבו בגן עדן

עוד אומרים חכמינו הקדושים (שם): "אמר רב ששת: כל המלמד תורה בעולם הזה זוכה ומלמדה לעולם הבא", כל המלמדים ישבו בגן עדן ויהיו להם תלמידים בגן עדן, שנאמר (משלי יא, כה): "ומרוה גם הוא יורא", אומר רש"י: "מי שמרוה את תלמידו בדבר הלכה גם הוא יורה לעולם הבא", מי שמשקה את תלמידו בעולם הזה יזכה להשקות אותם בעולם הבא.

ללמד את ההלכות עם התלמידים

רש"י אומר את הלשון: "שמרוה את תלמידו בדבר הלכה", הוא לומד עם התלמידים הלכות. מלמד צריך לדעת שמה שמחזיר בילדים זה מה שנשאר, לדגמא: אם מכניסים בילדים לטל ידים כשיצאים מהשרותים – הוא יזכר את זה כל החיים.

וגם צריכים ללמד את הילדים לטל ידים לפני התפלה, שזו הלכה מפרשת בשלחן ערוך (ארח חיים סימן ב, סעיף ד). אני רואה בבית הפנסת, אבות שהם כבר סבים, והם לא נוטלים ידים לפני התפלה, אחד מאנשי שלומנו אמר לי אפלו שהוא חשב שנטילת ידים לפני התפלה זו סתם חמרה, כי כשהוא למד בישיבה הוא ראה שרק הבחורים החניקים נוטלים ידים.

אם לא מכניסים את הדברים האלו בחלק מהחנוך בשנים הצעירות של הילד, אחר כך לא עושים את זה. ■

דבורים נפלאים שמסר ראש הישיבה שליט"א למלמדים אחרי השעור בדרך הגמרא.

תזכה לברכות

בדרך הגמרא שלמדנו היום יש לנו התחזקות עצומה למלמדים הלומדים תורה עם ילדים, ולמגידי שעורים שלומדים תורה עם בחורים, חכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין צב): "ואם למדו מה שכרו? אמר רבא אמר רב ששת: זוכה לברכות כיוסף שנאמר (משלי יא, כו) וברכה לראש משביר, ואין משביר אלא יוסף, שנאמר (בראשית מב, ו) 'יוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ', אם אתה לומד תורה עם ילדי ישראל, דע לך שאתה תתברך כמו יוסף הצדיק.

זו התחזקות עצומה לכל המלמדים, לא משנה מה שמלמדים את הילדים: גמרא, אלף-בית, ואפלו ילדים קטנים מאוד ששרים אתם רק את הברכות של הציצית.

למודי חול

ראש הישיבה אמר למלמד שלומד עם הילדים למודי חול: "אל תלמד למודי חול, חבל ללמד את זה, זה הכל הכלים! תלמד אותם חשבון; צריכים לדעת חשבון, זה גם תורה.

אני עוד זוכר את מה שהמורה ללמודי חול היה אומר: "אם לא תלמד חשבון – לא תוכל ללמד גמרא!"

שנתים הייתי בשעורי חול, אחר כך ראה אבא שלי שאני עושה מדי הרבה בעיות בכתה, הוא הוציא אותי מלמודי חול ושלח אותי בערב לחברת מתמידים שלומדים שם משניות. אחר כך בשהייתי מלמד, שנה אחת למדתי מסכת סכה בשאחזתי בדרך ח. שזו גמרא מלאה בחשבונות, לא יכלתי ללמד את זה כי לא ידעתי חשבון. הייתי צריך לשבת לילות שלמים עם אשתי תחי' שהיא תלמד אותי איך מחשבים את זה, אני אמרתי לה באידיש את החשבונות שכתובים ברש"י ובתוספות, והיא הסבירה לי את זה. ולכן אם תלמד עם הילדים חשבון, הם יוכלו ללמד גמרא; ואם לא – הם יהיו עמי ארצות.

לנצל את למודי החול לדברים טובים

אמרתני למחנכות של למודי חול בבית החנוך, תדברו אל התלמידות באידיש! מחנכת של למודי חול לא צריכה להגיד לתלמידות כשהן נכנסות לפתה צהרים טובים באנגלית, בזמן של למודי חול לא נעשים גוי, לא שמים את השם יתברך בצד.

אצלנו בבית החנוך מנצלים טוב מאוד את הזמן של למודי חול, המחנכת ללמודי קדש לא מספיקה להגיד את יום התהלים עם הילדות, אז המחנכת של למודי חול אומרת אתם את היום תהלים, והן גם לומדות אז הלכות שבת.

וזה הפלא ופלא! הבת שלי, ילדה בת עשר חוזרת הביתה ויודעת הלכות שבת כל כך טוב כמו שאני יודע את זה היום אחרי כמה שנים של למוד בכולל, המחנכת קונה סיר חשמלי, מחברים את הסיר לחשמל, מכניסים מים לסיר, ומראים בבחירות מה זה 'כלי ראשון', 'כלי שני', 'ערוי' ממש תענוג.

האם אפשר לשלח ילדים ללמוד נגינה אחרי הלימודים?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

יש לי שני בנים גדולים שלא תמיד יש להם תעסוקה אחרי הלימודים. אז חשבתי לשלח אותם לקורס אצל אברך משלנו ללמוד נגינה באורגנית וגיטרה. האם זה דבר טוב? יישר כוח גדול

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת וירא, ט' מר-חשון, שנת תשע"ח לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

ילדים, כשהם חוזרים מהלימודים, הם בדרך כלל מותשים מאד, במשך כל היום הם למדו והתפללו, וזו לא מצוה להעמיס עליהם עוד למוזיקה; הרבה פעמים ההורים רוצים לעשות את זה לילדים - לאו דווקא בגלל שרוצים שהילדים יצליחו, אלא מחפשים איך אפשר להתפטר מהילדים לעוד שעה. ילדים הם ילדים, וילדים צריכים זמן לשחק ולהתאורר; ילדים הם לא מכונות שצריכות להפיק סחורה עשרים וארבע שעות.

זה לא דבר רע ללמד לילד נגינה וכו', אבל זה כבר תלוי בילד, כל ילד הוא עולם בפני עצמו; יש ילדים שמאד אוהבים לקרא ספורים, הם מסגלים לשבת שעות על גבי שעות ולקרא ספרים, ויש ילדים שאין להם סבלנות לקרא וכו', הם נהנים יותר לקפץ ולרוץ מפה לשם - מה שהורים לא אוהבים וכו'; כשהורים רואים שהילד שלהם מלא חיות, הוא קופץ ורוקד, הם מתרגזים, חושבים שחסרה לילד תעסוקה ושולחים אותו לכולל ערב, או למוזיקה ללמוד וכו', או שמרדמים אותו עם תרופות - הופכים אותו לתיק טפולי והוא הופך להיות המסכן, העקר שלהורים לא יהיה סביבם ילד מלא מרץ, ובאמת הילד בריא ושלם, לא חסר לו כלום, הוא רוצה לרקוד ולקפץ, כמו ילד בריא וכו'.

ויש גם ילדים שזה דרוש להם; הם רוצים ללמוד נגינה, כתיבה, ציור, לילדים כאלה אין שום בעיה שילמדו את זה. (כמוכן שצריכים לדעת מי המורה, אם הוא רק מלמד לנגן, או שהוא גם מכניס בילדים השקפה, שזה יכול להזיק מאד).

העקר צריכים להתפלל הרבה שיזכו לילדים פשרים; פעם בקשו מחסיד ברסלב שייספר איך הוא זכה לילדים פשרים; והוא ענה: "מה אתם חושבים, ילדים קוטפים מהעץ? בכיתי כל יום להשם יתברך שאזכה לילדים פשרים, בכיתי ובכיתי ועם הדמעות רחצתי את פני, כך זכיתי לילדים שלומדים ומתפללים".

אני כותב לך את זה כדי שתבכה בכל יום להשם יתברך - אתה ואשתך - שתזכו לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, כך תרוה מהם נחת, ויקים אצלך (תהלים קכח, א): "בניך כשתלי זיתים סביב לשחנהך", אמן.

השם יעזר שתצליח בכל דרכיך.

...

(ספר עצתו אמונה חלק ב, מכתב צו)

לקבלת הגליון מדי שבוע יש לשלוח אימייל ל: jhbul1234@gmail.com

פלוגי הרי הרב שם, תגיד לו שאני מוסר לו דרישת שלום, ואני רואה מיד עם מי אני מדבר, הוא לא יכול להסתפל לי בעיניי, הוא כל הזמן מסיט את מבטו לצד, וזה אחד הסימנים של אדם שלא בטוח בעצמו, שאלתי אותו: "אתה הולך למסור לו דרישת שלום?" והוא אומר: "לא", אני שואל אותו: "אתה אומר לרב כל שבוע - שבת שלום?" והוא עונה: "לא"; בסוף 'עלינו לשבח' אני כבר בורח מבית הפנסה, ואני שואל אותו: "למה אתה לא נגש אליי אחרי התפילה? הרי הרב פורס את המפות, מכבס את המגבות, וזה דבר מאוד יפה ללכת להגיד 'שבת שלום', ולהודות לו על התפילה שהיתה מאוד יפה", והוא עונה לי: "לא, אני בורח מיד כשמסיימים את התפילה", והתחננתי אליו: "אני מבקש ממך, תגיד לו שאני מוסר לו דרישת שלום", והוא אומר לי: "אני לא מסגלו!"

ממה זה נובע?

הבחור הזה כבר בחור בוגר, כשמתקלים עליו חיצונית אפשר עוד לחשוב שהוא פרוח, פי הוא הרי הולך עם קפוצ'ון... אכל בפנים מסכן אין לא כלום, הוא לא חי, הוא לא יכול להרים את העיניים שלו, הוא לא יכול לנגח ולהגיד "שבת שלום", הוא לא יכול למסור למישהו דרישת שלום.

ממה זה נובע? מישהו השפיל אותו מאד, זה יכול להיות חבר, אבל גם יכול להיות שזה נובע ממלמד, או מהאבא או מהאמא, או משלשת אלו ביחד, שהם השפילו ושברו אותו.

ילד לא יודע לחשב

הורים צריכים להזהר מאוד כשיילד אומר משהו לא לבטל את דבריו: "אתה מדבר שטויות", "מה אמרת עכשו, למה אתה לא חושב לפני שאתה מדבר?" הוא עדין ילד, ילד לא יודע לחשב, תן לו לומר איך שהוא אומר את זה, ותתקן אותו.

כלי מחורר

צריכים מאוד להזהר עם הילדים, שבתוכם הם לא יהיו שבורים. נכנסים ילדים לתלמוד תורה ולבית החנוכה, שאני לא יכול לעשות אתם שום דבר, זה כמו שאתה שופך מים, מיץ, לתוך כלי מחורר, הכל נשפך החוצה; הראש (באדיש: "קאפ") של האדם הוא כמו כוס (באנגלית: "קאפ"), ילד ששבור אין לו ראש.

כשאבא ואמא בונים את הילד, אז יש לו ראש בריא, כלי שלם, ועכשו יכול לבוא המלמד, המגיד שיעור, המונח, המנהל, ולשפך לתוכו משקאות טעימים, ללמד דברים נפיים, זה יוכל להשאר בילד.

אבל אם הוא 'שבר כלי', מה שמכניסים נשפה, הילד חושב כל היום: 'אני לא יכול, אני כלומניק, אני לא יודע, אני לא עושה', ואחר כך מחפשת האמללה קצת תשומת לב, והיא חושבת: 'אולי אם אני אפתח עוד פתור אז עוד מישהו יתן לי עזרה', 'אולי אם אני קוצר עוד קצת את החצאית, אז עוד מישהו יתן עלי מבט', 'אולי אם אתלבש יותר צמוד, ואתלבש עם צבע משנה, זה יגרם שאני אהיה שונה משהו'.

צריכים לשמור מאד על רגשות הילדים שלנו.

(מתוך שיעור הזיק, מיום רביעי פרשת תרומה ה'תשע"ט)

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק (נשים)
שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
079-704-0069

ארצות הברית 212-444-9169 / 845-351-9060 / אנגליה 03303502363
קנדה 438-320-9090

...

קול ברסלב

שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; סיפורי תפילה ועוד
079-704-0066

ארצות הברית 212-444-9191 / 845-351-0910 / אנגליה 03303502361
קנדה 4383008080 / בלגיה 3235003461 / ארגנטינה 11552354370

מייל חיזוק יומי chizikyomi@gmail.com